

CARTEA ESTEREI - 1

- Partea întâi -

ALEGEREA UNEI MIRESE

Să deschidem Bibliile la Isaia 61.10-11:

„Mă bucur în Domnul și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu, căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei.”

De ce este sufletul meu plin de veselie? Pentru că El „m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii și m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei.”

Aceasta este îmbrăcămintea pe care o are cel care este pregătit pentru nuntă.

„Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul, Dumnezeu, să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor.”

Să ne rugăm.

Tată ceresc, Îți suntem mulțumitori pentru Cuvântul Tău și pentru că avem un loc în care să venim ca să slăvim Numele Tău, Doamne, și să-Ți dăm înțâietate.

Doamne, noi nu am venit aici să auzim cuvintele și părerile unui om, pentru că acestea sunt fără valoare, ci am venit să Te ascultăm pe Tine, fiindcă știm că Tu ai ales o cale prin care să ne aduci Cuvântul Tău, gândurile și Planul Tău, iar această cale este predicarea Cuvântului Tău. Te rog să mă ajuți să pun la o parte gândurile mele, astfel ca Tu să folosești aceste buze de pământ să vorbească copiilor Tăi Cuvintele Vieții veșnice. Te rugăm să fii cu fiecare dintre noi în parte, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

În dimineața aceasta aș vrea să vorbesc despre „Ridicarea Împărătesei”. Este un subiect mare și îl voi împărți în mai multe părți, iar primul dintre ele este intitulat: „Alegerea unei Mirese”.

Fratele Branham a spus ceva în predica „*Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită*”, și aș vrea să citesc încă o dată cuvintele lui:

„...Marea taină a lui Dumnezeu. Este o taină și El a ținut-o ascunsă. Nimeni nu a știut nimic despre ea. Nici măcar îngerii nu au înțeles-o, vedeți? El nu a descoperit-o. Acesta este motivul pentru care a fost tăcere atunci când a fost deschisă Pecetea a șaptea.

Când a fost Isus pe pământ, apostolii au dorit să știe când va reveni El, iar El le-a spus: „Nici măcar Fiul Însuși nu știe când se va întâmpla aceasta.”

Vedeți, Dumnezeu ține toate acestea pentru El. Este o taină. De aceea s-a făcut în cer o tăcere de o jumătate de ceas și cele șapte Tunete au făcut să răsunе glasurile lor, iar lui Ioan i s-a spus să nu scrie (înțelegeți?). Este venirea Domnului. Pecetea a șaptea este venirea Domnului.”

Fratele Branham vorbește aici despre această mare taină, despre venirea Domnului, despre Pecetea a șaptea, dar totul este într-un mod tainic.

Totuși, aș vrea să înțelegem ceea ce a spus în continuare:

„...Acesta este un lucru pe care El nu l-a descoperit încă, adică cum va veni și când va veni El. Este un lucru bun că El nu a făcut aceasta, dar l-a arătat sau l-a descoperit în fiecare tip sau umbră care există în Biblie.”

Am văzut noi aceasta? Amin. Aș vrea să o privim încă o dată pentru că în dimineața aceasta vom merge în Scripturi, în cartea Esterei:

„...El l-a arătat sau l-a descoperit în fiecare tip sau umbră care există în Biblie. Așadar, toată Biblia este descoperirea tainei lui Dumnezeu în Hristos. Înțelegeți? Toată Biblia este exprimarea unui singur scop pe care îl avea Dumnezeu, a unui țel pe care El dorea să-l atingă, iar faptele credincioșilor din Biblie au ilustrat și au exprimat care era marele scop al lui Dumnezeu. Iar acum, în aceste zile din urmă, El a descoperit aceasta și o arată.”

Scrie cumva că o va descoperi în aceste zile din urmă? Nu, nu aceasta a spus profetul, ci el a zis: „Iar acum, în aceste zile din urmă, El a descoperit aceasta și o arată.” Și continuă s-o arate.

Așa cum a spus și fratele Branham, noi nu citim Biblia așa cum citim ziarul. Biblia este o scrisoare de dragoste, iar când citim o scrisoare de dragoste, citim o scrisoare de la cineva cu care avem o legătură, o relație intimă. Este adevărat? Dacă citesc o scrisoare de dragoste adresată altcuiva, pentru mine nu are nici un sens și nici o valoare și nimănui nu-i place să citească scrisori de dragoste care aparțin altcuiva. Dar când este vorba de propria mea scrisoare de dragoste, lucrurile stau cu totul altfel. Desigur, o voi pune undeva la păstrat, iar la optzeci de ani, o voi scoate și o voi citi cu plăcere, în timp ce parfumul va emana încă din ea. Vedeți?

Biblia este Scrisoarea de dragoste scrisă pentru Mireasa lui Isus Hristos. Mulți oameni o vor citi dar nu o vor înțelege, nu vor avea nicio idee despre ce vorbește, dar Mireasa va înțelege pentru că îi este adresată ei. Mai mult, de fiecare dată când o va citi, va simți aceeași emoție ca în prima zi; va deveni tot mai reală, mai plină de Viață și mai vie în timp ce o citim, deoarece o citim prin descoperire, iar descoperirea Tainelor este din ce în ce mai bogată și mai puternică.

Să mergem deci, în cartea Esterei. Noi cunoaștem povestea Esterei și știm că în ea există o mulțime de tipuri și umbre. Este uimitor faptul că tot mai mulți oameni, îndeosebi cei din vest, din societățile din vest, cred că vechile căi sunt greșite și că cele noi sunt mai bune. Ei sunt de părere că ceea ce spune Biblia este deja depășit, aparține epocii medievale, pentru că acum vremurile s-au schimbat. Ei cred că Biblia este prea aspră cu femeile, dar nu văd că de fapt Ea vorbește tot timpul despre femeie. O avem pe Estera, pe Rut și multe alte femei, dar oamenii

nu văd și nu înțeleg cât este de deosebit tipul femeii în Scriptură. Adevărul este că femeia nu este oprimată și nu este scoasă afară, ci dimpotrivă, este de fapt tipul Miresei. Biblia o pune pe femeie la locul potrivit pentru că este o poziție frumoasă, dar necazul este că gândirea modernă nu vrea o femeie în poziția arătată de Biblie. Și pentru că Biblia nu se potrivește cu gândirea lor denaturată este considerată greșită. Dar Biblia nu este greșită, ci este Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu.

Să deschidem la cartea Esterei, capitolul unu, începând cu versetul unu.

Vreau să fiți atenți la descoperirea Pecetii a șaptea. Ce ne descoperă Pecetea a șaptea? Avem trei părți:

- - primul scop a fost să Se identifice pe Sine complet: Dumnezeu în Hristos;
- - al doilea, era să aibă întâietatea în Biserica Sa, în Trupul Său, Mireasa, ca să Se poată identifica pe Sine cu ea.
- - cel de-al treilea scop al Său era să restabilească, să reșeze Împărăția în starea corectă.

Este adevărat? Acestea sunt cele trei mari taine, cele trei părți ale Pecetii a șaptea, trei părți ale venirii Domnului adică:

- venirea Sa în Om;
- venirea Sa în femeie, în Biserică; apoi
- Bărbatul și Femeia împreună. Înțelegeți? Avem:
- Împăratul;
- Împărăteasa;
- Împăratul și Împărăteasa.

Totul este foarte simplu, dar dacă nu le înțelegem și nu le vedem în Scriptură, vom trece pe lângă ele.

În continuare, aș vrea să privim Pecetea a șaptea aici, în cartea Esterei, și aș vrea să fiți atenți la numere, pentru că ele ne spun o poveste extraordinară.

„Era pe vremea lui Ahaşveroş, al acelui Ahaşveroş care domnea de la India până în Etiopia, peste o sută douăzeci și șapte de ținuturi.

Împăratul Ahaşveroş ședea atunci pe scaunul lui împărătesc la Susa, în capitală.

În al treilea an al domniei lui...”

Vedeți, nu în al doilea an, ci în cel de-al treilea an avea să se schimbe ceva. Este vorba de povestea răscumpărării, pentru că ni se vorbește despre o răscumpărare care nu are loc în al doilea sau în al patrulea an, ci în al treilea an. Când a vorbit Epocile Bisericii, fratele Branham a spus că biserica a mers în epoca întunecoasă, dar a fost readusă înapoi prin trei etape.

Isus a spus: „*Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.*” (Ioan 2.19). Templul Bisericii a fost distrus de „Babilon” în Epoca întunecoasă, dar o rămășiță a ieșit afară și a reconstruit Templul și în trei etape s-a întors înapoi. Deci:

„În al treilea an al domniei lui, a dat un ospăț tuturor domnitorilor și slujitorilor săi. Căpeteniile oștirii perșilor și mezilor, mai-marii și capii ținuturilor s-au strâns înaintea lui.

El le-a arătat bogăția strălucită a împărăției lui și slava minunată a mărimii lui în multe zile, timp de o sută optzeci de zile.”

Vreau să privim foarte repede la aceste o sută optzeci de zile. În vechiul calendar ebraic, o lună are treizeci de zile, un an are trei sute șizeci de zile, iar o sută optzeci de zile sunt exact șase luni. Așadar, împăratul a făcut aceasta timp de șase luni, dar după cele șase luni, după ce au fost arătate toate acele lucruri, el avea să facă ceva diferit. Când avea să facă ceva diferit? În luna a șaptea. Aleluia!

Când este încheiată răscumpărarea în sărbătorile Domnului? În luna a șaptea, luna în care avem sărbătoarea Trâmbițelor, sărbătoarea Ispășirii și sărbătoarea Corturilor. Deci, ultima parte a răscumpărării este în luna a șaptea.

Câte epoci ale Bisericii sunt? Șapte. Șapte este numărul încheierii, al desăvârșirii.

După ce au trecut aceste o sută optzeci de zile, pentru că el a făcut aceste lucruri timp de o sută optzeci de zile, au intrat în luna a șaptea, iar în luna a șaptea, împăratul a făcut o sărbătoare pentru toți oamenii care erau în Susa și în palat:

„După ce au trecut aceste zile, împăratul a dat întregului popor care se afla în capitala Susa, de la cel mai mare până la cel mai mic, un ospăț, care a ținut șapte zile, în curtea grădinii casei împărătești.”

Fratele Branham a spus că dacă nu înțelegem numerologia în Biblie, nu înțelegem Biblia, și că trebuie să ne întoarcem s-o citim din nou.

În tabloul acesta avem cifrele: „3” și „7”: luna a șaptea, șapte zile, „al treilea an”. De fapt, pretutindeni este o poveste a răscumpărării.

Să mergem la versetul 10:

„A șaptea zi, pe când inima împăratului era veselă de vin, a poruncit lui Mehuman, Bizta, Harbona Bigta, Abagta, Zetar și Carcas, cei șapte fameni care slujeau înaintea împăratului Ahașveroș...”

Nu în a șasea zi, nu în ziua a cincea, nici în ziua a zecea, ci în ziua a șaptea, cei șapte fameni primesc o poruncă de la împărat.

Famenii sunt eunuci, iar eunucii slujesc în prezența împăratului; ei nu slujesc afară, în împărăție, ci sunt cei șapte eunuci care slujesc în prezența împăratului.

Ce sunt eunucii? Eunucii sunt bărbați a căror sămânță nu se poate perpetua pentru că ei nu au sămânță (sunt castrați). Ei sunt acolo pentru a împlini numai poruncile împăratului și nu fac voia lor. Eunucii nu au o viață a lor, nu au o sămânță proprie, nu au copii și sunt acolo pentru a împlini poruncile împăratului.

Aceștia sunt cei șapte mesageri ale celor șapte epoci ale Bisericii. Ei vin din prezența Domnului, cele șapte Duhuri care stau înaintea tronului, care au ieșit în fiecare epocă; ei nu au fost trimiși să se căsătorească cu biserica și să vestească propriul lor cuvânt, ci au fost trimiși să aducă Decretul, Cuvântul Împăratului.

Așadar, acești șapte fameni stau înaintea împăratului. Și care a fost porunca pe care au primit-o?

„...să aducă în fața lui pe împărăteasa Vasti cu cununa împărătească, pentru ca să arate frumusețea ei popoarelor și mai-marilor săi, căci era frumoasă la chip.

Dar împărăteasa Vasti n-a vrut să vină când a primit prin fameni porunca împăratului. Și împăratul s-a supărat foarte tare, s-a aprins de mânie.”

Observați când a fost chemată împărăteasa să se arate înaintea împăratului? În ziua a șaptea. Atunci, împăratul a semnat un decret pe care l-a trimis prin șapte fameni. Așadar, nu împăratul a mers la împărăteasă, ci famenii s-au dus la ea cu mesajul împăratului.

Pe cine a refuzat Vasti? Pe fameni, ceea ce înseamnă că ea l-a refuzat de fapt pe împărat. Vedeți? A-i refuza pe fameni înseamnă a-l refuza pe împărat.

A-l refuza pe mesagerul celei de-a șaptea epoci a Bisericii înseamnă să-l refuzi pe Împărat.

El a arătat aceasta în fiecare tip și umbră din Biblie. Este aceeași poveste, iar și iar, iar și iar. De îndată ce ochii tăi sunt deschiși, rămân deschiși și nu mai pot fi închiși.

Haideți să mergem în versetul 9, ca să vedem ce făcea Vasti în acest timp:

„Împărăteasa Vasti a dat și ea un ospăț femeilor în casa împărătească a împăratului Ahașveroș.”

Așadar, vedem că această împărăteasă măreață, a decis să aibă și ea o sărbătoare

În timp ce împăratul avea sărbătoarea sa. După cele șase luni, când s-a intrat în luna a șaptea, împărăteasa făcea propria ei lucrare deoparte și avea o sărbătoare cu femeile sau cu bisericile.

Acum, e a decis să facă un Conciliu ecumenic și să aducă și Vaticanul. Amin. Suntem atenți?

Așadar, această împărăteasă care trebuia să fie Împărăteasa, avea o sărbătoare cu femeile. De aceea avem homosexualitate în denominațiuni: pentru că sunt biserici care domină biserici, femei care domină femei, dar ele nu au sămânță, ceea ce înseamnă că nu se pot înmulți. Amin.

Noi putem avea aceasta numai de la Împărat. De aceea, nu ne putem naște din nou prin faptul că ne unim cu eunucul, nu ne putem naște din nou dacă ne căsătorim cu mesagerul, ci numai dacă ne unim cu Împăratul, pentru că eunucul nu are sămânță, dar Împăratul are.

Vasti avea propria sa petrecere cu femeile, iar când împăratul i-a trimis la ea pe cei șapte fameni, pe cei șapte mesageri ai celor șapte epoci ale Bisericii, i-a refuzat. Desigur, împăratul nu a fost mulțumit de aceasta.

Să citim mai departe:

„Dar împărăteasa Vasti n-a vrut să vină când a primit prin fameni porunca împăratului...”

Cum l-a refuzat pe împărat? Refuzându-i pe fameni. Când a refuzat chemarea famenilor, împărăteasa l-a refuzat de fapt pe împărat.

„...Și împăratul s-a supărat foarte tare, s-a aprins de mânie.”

Să nu credeți că dacă Îl veți refuza astăzi, veți scăpa fără să înfrunțați judecata Lui. Dacă nu a funcționat atunci, în cartea Esterei, cu siguranță nu va funcționa nici astăzi, când Dumnezeu a trimis cele șapte Duhuri și a descoperit toate lucrurile Sale mărețe, astăzi, când El i-a trimis deja pe toți cei șapte fameni.

Toți cei șapte fameni au venit ca s-o cheme pe împărăteasă la sărbătoarea Împăratului, dar ea i-a refuzat. Să nu credeți că dacă Îl veți refuza, voi veți primi ceva diferit astăzi, deoarece harul a venit la porunca Împăratului prin faptul că i-am ascultat pe fameni, și nu crezând că putem face tot ce vrem noi.

Cuvântul „Vasti” înseamnă „frumoasă”.

Dacă vom merge în Apocalipsa 17.3-4, o vom vedea pe „frumoasa Vasti”:

„Și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne.

Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu, era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.”

Noi știm că aceasta este Biserica catolică, iar în versetul 5 este numită „Babilonul cel mare”. Babilonul cel mare este Biserica catolică. Ea este o curvă, „*mama curvelor*”, care sunt denomi-națiunile, sistemul protestant denomi-național.

Dar priviți cât este de frumoasă această curvă:

„...era îmbrăcată cu purpură și stacojiu, era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur.”

Ea nu este urâtă, nu arată hidos, nu are o înfățișare înspăimântătoare, hidoasă ca o vrăjitoare, ci este frumoasă. Acesta este motivul pentru care Ioan a privit-o cu admirație. El era uimit pentru că o vedea atât de frumoasă, dar greșită. Așa a fost și Vasti: frumoasă, dar greșită.

Să mergem acum în Apocalipsa 18.1-8:

„După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.

El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte...”

Potrivit Scripturilor, aceasta este starea bisericii catolice. Aceasta este ea acum: a căzut și a ajuns „*un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat.*”

„...pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.”

Noi am văzut aceasta întâmplându-se, i-am văzut pe împărați bând din curvia ei. S-au îmbătat la ONU, la Casa Albă, în Congres, când l-au primit pe papa și au crezut minciunile și înșelăciunea lui.

„Apoi am auzit din cer un alt glas...”

Îi mulțumim Domnului pentru că există un alt Glas care ne învață ce să facem în legătură cu această situație:

„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Leșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”

Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.

Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!

Pe cât s-a slăvit pe sine însăși...”

Cine „s-a slăvit pe sine însăși”? Ea. Vasti a uitat cine era soțul ei. Ea a uitat că nu a devenit împărăteasă datorită meritelor ei, nici din pricina valorii ei; a uitat că nu s-a ridicat de una singură la rangul de împărăteasă, ci a ajuns acolo prin faptul că s-a căsătorit cu împăratul. Tu nu poți fi împărăteasă fără să te căsătorești cu împăratul, dar ea a uitat cum a ajuns la acel rang.

Biserica de aici din Apocalipsa 18, a uitat Cine a făcut-o deosebită, Cine a făcut-o împărăteasă și „s-a slăvit pe sine însăși”. Dar ce spune Cuvântul în continuare?

„Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea!”

Credeți că bisericile denominaționale, marele sistem denominațional și biserica catolică vor scăpa și nu vor gusta mânia Lui în această epocă? Ele vor pierde Răpirea și vor intra în necazul cel mare. Categorie!

Ce spune această femeie?

„Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea!” Dar ce spune Domnul în versetul următor?

„Tocmai pentru aceea într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.”

Distrugerea ei va veni într-o singură zi: când Rusia va arunca o bombă peste Vatican. Scriptura se va împlini negreșit.

Să mergem acum în Apocalipsa 3.14-18 și să privim starea bisericii de astăzi:

„Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu:

„Știi faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!

Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.”

Este aceeași stare pe care o găsim în toată epoca acestei Biserici și pe care o vedem și în „Babilonul cel mare”, deoarece curva a transmis-o curvelor, iar curvele au transmis-o „apelor” pe care șade curva, adică oamenilor din diferite „noroadе, gloate, neamuri și limbi.” (Apocalipsa 17.15). Astfel, oamenii din Laodicea, epoca în care trăim, continuă să spună: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.” (Apocalipsa 3.17).

Aici, El nu vorbește despre condiția lor naturală, despre bani și averi, ci se referă la starea duhovnicească, fiindcă ei cred că sunt bogați duhovnicește, de aceea Domnul atinge starea lor duhovnicească reală și le spune:

„Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,

te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.”

Să ne întoarcem înapoi la cartea Esterei. Așa cum am văzut, „Vasti” înseamnă „frumoasă”. Ea era frumoasă, dar nu avea caracter.

Să citim versetul 19 din capitoul 1:

„Dacă împăratul găsește cu cale, să se dea poruncă din partea lui și să se scrie în legile perșilor și mezilor cu arătare că nu trebuie să se calce o poruncă împărătească, după care Vasti să nu se mai arate înaintea împăratului Ahașveroș. Iar împăratul să dea vrednicia de împărăteasă alteia mai bună decât ea.”

Problema care s-a ridicat aici a fost: ce vom face cu Vasti? Înainte de a merge mai departe, aș vrea să citesc versetul 16:

„Memucan a răspuns înaintea împăratului și domnitorilor: „Nu numai față de împărat s-a purtat rău împărăteasa Vasti, ci și față de toți domnitorii și toate popoarele care sunt în toate ținuturile împăratului Ahașveroș.”

Este uimitor faptul că erau șapte prinți care stăteau înaintea împăratului și-l ajutau să împărătească, iar ultimul din cei șapte era Memucan. El este cel care a înțeles însemnătatea lucrurilor care se petrecuseră. Este interesant că nu a fost al treilea, al patrulea sau al cincilea prinț, ci a fost al șaptelea. Putem vedea perfecțiunea Scripturii? Al șaptelea prinț a înțeles ce s-a întâmplat și tot el a adus soluția, iar versetul 19 cuprinde soluția dată de el:

„Dacă împăratul găsește cu cale, să se dea poruncă din partea lui și să se scrie în legile perșilor și mezilor cu arătare că nu trebuie să se calce o poruncă împărătească, după care Vasti să nu se mai arate înaintea împăratului Ahașveroș. Iar împăratul să dea vrednicia de împărăteasă alteia mai bună decât ea.”

Cum putea fi cineva mai bună decât Vasti? Vasti era frumoasă, era cea mai frumoasă, dar exista un punct în care s-a dovedit că nu excela: nu avea caracter.

Ea a avut bogății, o linie bună de sânge, o frumusețe neasemuită, dar n-a avut caracter, pentru că dacă ar fi avut, caracterul i-ar fi dat o inimă supusă și ascultătoare și ar fi răspuns chemării împăratului, pentru că acesta este adevăratul test al caracterului.

Să deschidem la Estera 2.2-4:

„Atunci, cei ce slujeau împăratului au zis: „Să se caute pentru împărat niște fete fecioare și frumoase.

Împăratul să pună în toate ținuturile din împărăția lui dregători însărcinați să strângă pe toate fetele, fecioare și frumoase, în capitala Susa, în casa femeilor, sub privegherea lui Hegai, famenul împăratului și păzitorul femeilor, care să le dea cele trebuincioase pentru gătit.

**Și fata care-i va plăcea împăratului să fie împărăteasă în locul lui Vasti.”
Părerea aceasta a fost primită de împărat și așa a făcut.”**

Aceasta a fost o idee minunată. El a spus să se adune fete fecioare tinere, de pretutindeni și să fie duse în casa femeilor sub supravegherea lui Hegai. Hegai era un alt famen, un alt slujitor al împăratului care era supraveghetorul femeilor, al tinerelor fecioare.

Care era însărcinarea lui? Să le pregătească pe fecioare pentru întâlnirea cu împăratul.

Cine credeți că este acest Hegai? Maleahi 4 și Apocalipsa 10.7. El este famenul pus supraveghetor peste casa femeilor. Dar care era slujba lui? El le pregătea să-l întâlnească pe împărat. De ce? Pentru că cineva urma să se căsătorească în luna a șaptea. Vasti avea să fie îndepărtată în luna a șaptea, pentru că l-a refuzat pe împărat, dar una dintre aceste tinere fecioare avea să se căsătorească cu el în luna a șaptea. Însă mai întâi trebuia pregătită de Hegai, supraveghetorul femeilor, pentru că nimeni nu putea păși în prezența împăratului nepregătită.

Așadar avem:

- neprihănirea sau chemarea fecioarelor;
- sfințirea sau casa pregătirii sub îndrumarea lui Hegai;
- botezul cu Duhul Sfânt sau noaptea cu Împăratul.

Totul este în cartea Esterei și a fost acolo timp de câteva mii de ani, dar a stat ascunsă ca o scrisoare de dragoste pe care avea s-o citească în zilele din urmă o mireasă mică și să spună: „Eu sunt aceea. Mă uit în oglindă și mă văd pe mine. Eu sunt Estera, nu sunt Vasti. Știu că nu sunt Vasti, pentru că eu nu-L voi refuza pe Împărat.”

Cum l-a refuzat Vasti pe împărat? Refuzând famenii. Prin faptul că i-a refuzat pe fameni, l-a refuzat pe împărat. Și iată că acum trebuia găsită o împărăteasă care să fie pe placul împăratului. Dar de data aceasta, împăratul nu mai căuta o frumusețe. Vasti nu fusese pusă deoparte pentru că n-ar fi fost destul de frumoasă, fiindcă era cea mai frumoasă; n-a fost pusă deoparte pentru că n-ar fi avut o linie de sânge curată, nici pentru că nu știa cum să se comporte sau să vorbească frumos, ci a fost înlăturată dintr-un singur motiv.

Sistemele bisericesti de astăzi au fost puse deoparte dintr-un singur motiv, acesta fiind că L-au refuzat pe Împărat.

Așadar, ce căuta împăratul de data aceasta? El căuta pe cineva care să nu-l refuze.

Fratele Branham a spus următoarele în Mesajul „Alegerea unei Mirese”:

„Când vedem o biserică ce este în lume și se comportă ca lumea, participând, luând parte la ceea ce este în lume, nesocotind poruncile lui Dumnezeu, ca și cum El nu le-ar fi scris niciodată, putem fi siguri că Hristos nu va lua o mireasă ca aceasta; vă puteți imagina că El nu va lua biserica modernă de astăzi ca Mireasă a Sa. Nu, domnii mei. Țineți minte că un bărbat și soția sa sunt una.”

Ce ne învață fratele Branham în „Alegerea unei mirese”? Că un bărbat va alege întotdeauna o soție care să-i reflecte caracterul. El ne spune ce se întâmplă firește, dar prin aceasta încearcă să ne ilustreze partea duhovnicească. El încearcă să ne spună că Hristos nu caută orice mireasă. El nu caută biserica cea mai frumoasă sau cu cel mai mare număr de membri, care pot vorbi corect, pot pronunța toate cuvintele sau care pot memora Biblia. El nu caută așa ceva, ci caută o Mireasă care să reflecte propriul Său caracter.

Fratele Branham spune că dacă un bărbat merge și ia o femeie de pe stradă, pe una care trăiește o viață necurată, și se căsătorește cu ea, aceasta arată ce este înăuntrul lui. De ce? Pentru că prin alegerea pe care o face cu privire la soția sa, își reflectă propriul caracter.

Și dacă așa stau lucrurile firește, înseamnă că Dumnezeu nu poate alege pe oricine ca Mireasă a Sa, pentru că ea trebuie să fie una cu El, trebuie să se unească cu El, trebuie să reflecte caracterul Lui. El nu poate să Se unească cu ceva care nu reflectă propriul Său caracter.

Acesta este motivul pentru care a trebuit să fie pusă Vasti deoparte: ea l-a refuzat pe împărat, iar împăratul a trebuit să-și găsească o împărăteasă care să nu-l refuze.

Cartea Faptelor vorbește despre alegerea lui David ca împărat.

Fapte 13.21-22:

„Ei au cerut atunci un împărat. Și, timp de aproape patruzeci de ani, Dumnezeu le-a dat pe Saul, fiul lui Chis, din seminția lui Beniamin,

apoi l-a înlăturat și le-a ridicat împărat pe David, despre care a mărturisit astfel: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voiele Mele.”

Ce a făcut David? David a reflectat caracterul Împăratului: *„Am găsit pe David... om după inima Mea. David este omul care reflectă propriul Meu caracter, de aceea îl aleg ca împărat. Este alegerea Mea.”* Este adevărat?

Astfel, Samuel a mers în casa lui Iese, pentru a-l unge pe noul împărat, iar când a intrat în casă Eliab, întâiul născut al lui Iese, profetul a văzut că el arăta așa cum trebuia să arate un împărat: avea umeri lași, era puternic, un bărbat pregătit pentru luptă, care se putea face respectat și putea fi urmat de oștirile lui Israel. Gândindu-se că el era alesul Domnului, Samuel a luat cornul cu uleiul pentru ungere și a vrut să îl toarne pe capul lui, dar Domnul a spus: *„Oprește-te! Nu este el!”*

Vedeți? Omul privește la exterior, dar Dumnezeu vede inima. Și dacă Dumnezeu caută inima, ce caută de fapt? El caută ceea ce avea David, nu ceea ce avea Saul sau Eliab.

Astfel, El spune în Fapte 13.22:

„Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele.” Aceasta este ceea ce caută El, acesta este caracterul pe care îl dorește. Amin! Dumnezeu nu cauză frumusețe, umeri lați, pe cineva care poate comanda alți oameni, ci caută pe cineva care Îl va respecta pe El, Cuvântul Său și poruncile Sale. Acela este punctul în care a căzut Saul, dar este punctul în care a biruit David.

Așadar, ce cută Împăratul? Un caracter.

Ca și concluzie a acestui lucru, fratele Branham a spus în „Alegerea unei Mirese”:

„Cum ar fi dacă Dumnezeu s-ar uni cu așa ceva, cu o curvă denominațională? Credeți că ar face aceasta? Credeți că ar lua pe cineva care „are o formă de evlavie, dar Îi tăgăduiește putere.”? Nu, El nu ar face niciodată aceasta.” Amin.

În Vechiul Testament este un text care spune:

„Șapte femei vor apuca în ziua aceea un singur bărbat și vor zice: „Vom mânca pâinea noastră înșine și ne vom îmbrăca în hainele noastre înșine; numai fă-ne să-ți purtăm numele și ia ocară de peste noi!” (Isaia 4.1).

Ce voiau aceste șapte femei? Să beneficieze de Numele Său, să aibă o relație cu El, dar voiau s-o facă în felul lor, cum voiau ele.

Au fost șapte epoci ale Bisericii, și șapte femei L-au tratat pe Domnul la fel, L-au apucat și au spus: „Vom mânca pâinea noastră înșine, vom purta hainele noastre înșine, vom face faptele noastre, dar dă-ne Numele Tău.” Ele au luat Numele Lui și L-au atașat de biserică: „Biserica lui Isus Hristos”, „Biserica lui Hristos”, biserică Cutare sau Cutare”. Dar știți ce spune fratele Branham despre aceste nume? El spune cu sunt nume hulitoare. De ce sunt nume hulitoare? Pentru că doctrina bisericii hulește Cuvântul lui Dumnezeu, Îl hulește pe Duhul Sfânt.

Cu alte cuvinte, ele au luat Numele Lui, dar nu sunt căsătorite cu El și nu Îi sunt supuse, ci doresc în continuare să mănânce propria lor pâine și să facă ce vor.

Dacă vreți să înțelegeți ce este denominațiunea, aveți răspunsul chiar aici: dă-ne Numele Tău, dar vom continua să facem lucrurile în felul nostru.

Aceasta a crezut Vasti că poate să facă, dar nu a mers și a fost pusă deoparte.

Să ne întoarcem din nou puțin la predica „Alegerea unei mirese”:

„...El nu ar face niciodată aceasta. În ea trebuie să fie caracterul Lui. Adevărata Biserică născută din nou trebuie să aibă caracterul lui Hristos pentru că Soțul și Soția Sa sunt una. Iar dacă Hristos a făcut numai ceea ce era pe placul lui Dumnezeu, dacă a ținut Cuvântul Său și L-a manifestat, înseamnă că și Mireasa Sa trebuie să aibă același caracter. Ea nu poate fi nicicum o denomi-națiune!”

Mă bucur pentru că astăzi avem un Glas care poate sta împotriva oricărui glas străin care vorbește!

Fratele Branham a spus următoarele în predica „Evanghelia timpului de sfârșit”, vorbită în 03 iunie 1962:

„Dumnezeu caută un caracter, nu o apartenență. Un caracter! Când a mers să ia o mireasă pentru Isaac, Eliezer a căutat atât de mult până când a găsit un caracter. Acesta este Mesajul timpului de sfârșit: El și Mireasa, Dumnezeu căutând un caracter.

După ce Eliezer a găsit un caracter, următorul lucru a fost pregătirea ei pentru plecare.”

Aceasta este ceea ce se întâmplă acum. Slujba fratelui Branham a fost ca și cea a lui Eliezer, adică să găsească și să-l aducă o Mireasă lui Isaac al nostru. Amin.

În predica „Dumnezeu ascuns în simplitate” din 17 martie 1963, fratele Branham a spus referitor la închinarea Cortului:

„Fie ca acesta să fie un loc închinat Domnului nostru, un popor dedicat, pentru că indiferent cât de frumos este exteriorul (clădirea pe care o apreciem desigur), frumusețea bisericii este caracterul oamenilor. Am încredere că întotdeauna va fi o casă a frumuseții lui Dumnezeu.” Amin.

Să ne întoarcem la povestea noastră și să citim din Estera 2.5, înainte ca Estera să pășească în scenă, pentru că Estera nu pășește în scenă decât după ce este respinsă Vasti:

„În capitala Susa era un iudeu numit Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Șimei,

fiul lui Chis, bărbat din Benjamin.

Un alt lucru interesant pe care-l găesc în povestea răscumpărării de aici este că într-un fel, ascensiunea la tron a Esterei are ceva de-a face cu seminția lui Benjamin.

Este uimitor, deoarece fratele Branham spune că cei o sută patruzeci și patru de mii care sunt răscumpărați din semințiile lui Israel, prin cei doi proroci din Apocalipsa 11, sunt simbolizați prin micuțul Benjamin. Mardoheu ar fi putut să fie din oricare din cele douăsprezece seminții ale lui Israel, dar era din seminția lui Benjamin pentru că destinul împărătesei și al celor o sută patruzeci și patru de mii sunt legate.

Să mergem la versetul 7:

„El creștea pe Hadasa, adică Estera, fata unchiului său, căci ea n-avea nici tată, nici mamă. Fata era frumoasă la statură și plăcută la vedere. După moartea tatălui și a mamei sale, Mardoheu o luase de suflet.”

Versetul acesta ne arată de unde provenea Estera, tânăra care avea să fie aleasă împărătească atunci când aveau să fie luate fecioarele și duse la palat.

Să mergem mai departe la versetul 13-14:

„Așa se ducea fiecare fată la împărat. Și, când trecea din casa femeilor în casa împăratului, o lăsa să ia cu ea tot ce voia.

Se ducea seara, și a doua zi dimineața trecea în a doua casă a femeilor, sub privegherea lui Șaașgaz, famenul împăratului și păzitorul țiitoarelor împăratului. Nu se mai întorcea la împărat, decât când ar fi dorit împăratul și ar fi chemat-o pe nume.”

Ea a mers în casa femeilor care era supravegheată de Hegai, famenul împăratului, și care trebuia să se asigure că fecioarele treceau prin procesul de curățire. Aceasta era slujba lui: să se asigure că ele aveau tot ce le trebuia pentru curățire, adică toate mirodeniile, uleiurile și tot ce aveau nevoie. Estera a căpătat trecere înaintea lui, așa că a pus-o în cea mai bună încăpere din casa femeilor, i-a dat șapte servitoare și i-a pus la dispoziție tot ce avea nevoie pentru pregătire și hrană.

Toate fecioarele aveau tot ce le trebuia pentru pregătirea lor, pentru a-l întâlni pe împărat, deoarece nu puteau merge pur și simplu să-l întâlnească, nu puteau veni de pe străzi, ci aveau nevoie de o perioadă de pregătire. Toate trebuiau să treacă printr-un proces de curățire, de sfințire pentru a intra la împărat. Era un proces de curățire de douăsprezece luni, după care fiecare intra la împărat.

Dar aici se specifică ceva: **„...când trecea din casa femeilor în casa împăratului, o lăsa să ia cu ea tot ce voia.”**

Așadar, când o fecioară intra la împărat, pentru a-i fi pe plac, la plecare putea să ia tot ce dorea. Ce ne spune aceasta?

Dumnezeu nu ne-a luat liberul arbitru, dar liberul nostru arbitru este un test. A fost și va fi întotdeauna un test.

Ce vrei să iei cu tine în prezența Împăratului? De ce anume vrei să te ții, de o relație cu un prieten, de un soț sau de o soție, de un fiu sau de o fiică? Ce încerci să tragi cu tine în prezența Împăratului, pentru că poți lua orice dorești.

Când i-a venit vremea, Estera a ieșit din casa lui Hegai, din casa femeilor unde fusese pregătită și mergea să-l întâlnească pe împărat, iar a doua zi urma să se întoarcă în casa concubinelor. Acesta era procesul: de aici, acolo și de acolo, dincolo.

Nu se mai putea întoarce la împărat decât dacă era chemată pe nume de împărat.

Când vorbim de „alegerea unei mirese”, slujba lui Hegai a fost să găsească fecioarele, să le aducă în casă și să se asigure că sunt pregătite pentru întâlnirea cu împăratul. Dar aceste fecioare nu și-au pierdut niciodată liberul arbitru, așa că puteau să stea acolo în ce stare voiau și să ia cu ele tot ce doreau. Dar nu Hegai era cel care făcea alegerea, ci împăratul însuși era cel care își alegea mireasa chemând-o pe nume. Amin.

Hegai nu putea alege mireasa; poate că el a avut preferatele lui, lista lui cu primele zece sau cu primele două fecioare pe care le considera potrivite, dar numai împăratul o putea alege pe cea care era pe placul lui, iar ea știa că era aleasa prin faptul că o chema pe nume.

Oh, este atât de minunat!

Eu am citit de multe ori cartea Esterei, dar nu am avut nici o idee despre ce vorbește ea. O poveste frumoasă de dragoste, nu-i așa? O fată obișnuită care ajunge împărăteasă.

Dar când citim acum cartea Esterei, avem cea mai frumoasă descoperire pentru că ne uităm în Oglinda Cuvântului și spunem: „Aceasta sunt eu! Eu am fost în casa pregătirii și a sfințirii și am fost aleasă. Multe au fost chemate, dar eu am fost aleasă. Am fost chemată în casa fecioarelor, am trecut prin procesul neprihănirii și al sfințirii și am fost la întâlnirea cu împăratul.”

Fratele Branham vorbește despre cel de-al patrulea pas.

Voi știți că pentecostalii au avut botezul cu Duhul Sfânt, reșezarea darurilor Duhului; ei au avut o întâlnire cu Împăratul, dar nu le-a fost îngăduit să se căsătorească cu El. Altcineva avea să fie chemată pe nume și avea să fie împărăteasă. Aleluia!

Să privim puțin la această chemare pe nume.

În „Întrebări și răspunsuri la Peceți” din data de 24 martie 1963, fratele Branham a fost întrebat cine va fi mântuit, iar el a spus:

„Nimeni nu va fi mântuit, fie că este evreu sau dintre neamuri, decât dacă numele lui este scris în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. Înțelegeți? Aceasta este totul. Cartea deține această taină și o dezvăluie acum.”

Vedeți? „Cartea deține această taină și o dezvăluie acum.”

Când cheamă numele? La dezvăluirea tainei Cărții.

Să citim mai departe:

„În carte nu scrie: „Lee Vayle va fi mântuit în timpul acestei epoci a bisericii, nici Orman Neville sau altcineva. Nu, nu spune aceasta, ci doar arată taina, dezvăluie taina cu privire la aceasta, iar noi o primim prin descoperire și o credem.”

Despre ce vorbește el? Despre chemarea numelor voastre. Cum cheamă El numele voastre? Prin descoperirea tainei Peceții a șaptea; descoperirea tainei dezvăluie numele care se află în carte. Cum am citit mai sus, în carte nu scrie: *„Lee Vayle va fi mântuit...”* Nu se va face așa, ci descoperirea tainei dezvăluie numele care sunt

scrise în Carte.

Cine cheamă numele voastre? Hegai? Nu! Dar cine? Cel care o face este Împăratul. Câți oameni au auzit despre descoperirea Cărții? Câți au auzit ce se petrece dar nu și-au auzit numele? Dar există câțiva oameni pe pământ, care atunci când au auzit descoperirea Cărții, au auzit mai mult decât despre un cal alb, un cal roșu și așa mai departe, sau despre sufletele de sub altar, ci și-au auzit numele și au spus: „Eu sunt acela. Acea este răscumpărarea mea; acela este titlul meu de proprietate.”

Ce am găsit noi când am auzit-o? Ne-am găsit locul nostru în Carte, dar nu pentru că m-am uitat și am citit, nici pentru că ar fi spus fratele Branham: „Chad Lamb va fi aici și el se va întoarce în anul 1977”, nu, nu, ci pentru că atunci când a sosit timpul, mi-am auzit numele în prezența Împăratului. Cum? Prin descoperirea tainelor.

Să revenim la textul nostru din Estera:

„Când i-a venit rândul să se ducă la împărat, Estera, fata lui Abihail, unchiul lui Mardoheu, care o înfiase, n-a cerut decât ce a fost rânduit de Hegai, famenul împăratului și păzitorul femeilor. Estera căpăta trecere înaintea tuturor celor ce o vedeau.” (Estera 2.15).

Ea avea liberul arbitru. Fiecare fecioară putea lua orice dorea când intra în prezența împăratului, dar priviți ce a ales Estera:

„...n-a cerut decât ce a fost rânduit de Hegai, famenul împăratului și păzitorul femeilor.”

Când s-a dus la întâlnirea cu împăratul, Estera nu a luat propriile sale păreri, propriile sale gânduri, n-a luat un fel denominațional de a gândi și nici ceea ce credea cineva, ci a luat doar „ce a fost rânduit de Hegai, famenul împăratului și păzitorul femeilor, profetul celei de-a șaptea epoci, al șaptelea trimis.” Vedeți? Ea a luat numai ceea ce a rânduit el.

Nimeni nu a mers în prezența Împăratului așa, cu excepția Miresei.

Estera a fost singura care a făcut aceasta. Toate celelalte, au avut propria lor părere cu privire la ce îi place lui Dumnezeu și au spus: „Dumnezeu mă iubește. Sunt atât de dulce și de deosebită încât nu mă va refuza.” Dar așa fusese Vasti și împăratului nu-i mai trebuia alta ca ea.

De aceea, li s-a permis fecioarelor să ia tot ce doreau când intrau în prezența împăratului, iar ele își ziceau: „Oh, îi va plăcea rujul acesta, oja aceasta, tocurile și rochia aceasta.” Niciuna dintre ele nu mai fusese în prezența împăratului, dar știți cine a mai fost acolo?

Cine este cel care știe ce îi place Împăratului? Cine este cel care a fost în prezența Lui, iar Împăratul i-a vorbit gură către gură? Hegai. Fecioarele nu l-au auzit niciodată pe Domnul vorbindu-le direct, dar lui Hegai i-a vorbit. Aceste fecioare neînțelepte cred că știu ce este pe placul Împăratului și că vor fi alese, și că Hegai este un învechit, unul care nu știe.

Împăratul avusese aceasta în Vasti și nu mai dorea așa ceva; El nu o vrea nici astăzi, ci voia Lui este ca tânăra fecioară Estera care se va ridica, să nu ceară nimic altceva decât ceea ce a venit de la profet, pentru că el a fost acolo și știe despre ce vorbește.

De aceea a căzut fiecare sistem denominațional: pentru că merge în propria sa gândire, amestecă propriile păreri cu Cuvântul lui Dumnezeu și iese cu ceva poluat producând o altă Vasti.

Împăratul a trecut o dată prin aceasta și nu o va mai face încă o dată. Amin.

Noi știm că acest famen știa despre ce vorbește pentru că a fost dincolo de perdele. El a fost în camera dinăuntru, a văzut Cartea în mâna Domnului, a văzut-o deschizându-se și a știut despre ce vorbește.

Așadar, Estera a spus: „Voi lua numai ceea ce a spus el și nu voi adăuga propria mea interpretare la aceasta. Când îmi va veni rândul să mă întâlnesc cu împăratul, voi face întocmai cum a spus el.” Aleluia!

Vedeți ce înseamnă să lăsăm acest Mesaj în urmă? Cine face aceasta este o fecioară care încearcă să se dea cu ruj ca să primească trecere înaintea împăratului, dar ea nu are nici o idee despre ceea ce îi place împăratului.

Dar Hegai a vorbit cu Împăratul gură către gură și a primit poruncile Sale, așa că știe ce-l place și ce nu-l place. De aceea, din punct de vedere al ținutei fizice, este prostesc și lipsit de sens să mai discutăm dacă o femeie trebuie să poarte părul lung sau cât de lungă trebuie să fie fusta. Ascultați și faceți ce a spus Hegai. El a fost acolo și știe despre ce vorbește, dar noi avem propriile noastre păreri despre

aceasta. „Oh, aceasta este în ordine, aceea este în ordine.”

Cum știți voi ce este bine și în ordine? Nu știți, dar ascultați-l pe cel care știe. Necazul este că noi alegem să mergem în rând cu ceilalți pentru a fi pe placul oamenilor, în loc să urmăm calea îngustă ca să fim pe placul Domnului. Noi încercăm să obținem o apropiere de fratele sau sora din vecinătate, dar cui îi pasă ce spune fratele sau sora, când Hegai ne-a spus cum putem să ne apropiem de Dumnezeu?

„...n-a cerut decât ce a fost rânduit de Hegai, famenul împăratului și păzitorul femeilor. Estera căpăta trecere înaintea tuturor celor ce o vedeau.

Estera a fost dusă la împăratul Ahașveroș, în casa împărătească, în luna a zecea, adică luna Tebet, în al șaptelea an al domniei lui.” (v. 15-16).

Vreți să spuneți că Estera a intrat în 10.7? Când a intrat Estera la împărat? În 10.7? Adică în Apocalipsa 10.7 când este descoperită taina lui Dumnezeu? Atunci a intrat ea la Împărat? Absolut! Acea este clipa în care a venit jos Îngerul acela Atotputernic. De ce? Pentru a Se uni cu Mireasa Sa.

Așadar, ea a intrat la El în 10.7. Când avea loc ispășirea? În ziua a zecea a lunii a șaptea.” (Levitic 23.27). Vedeți? Acolo scrie: „În ziua a zecea a lunii a șaptea” și nu: „În luna a șaptea, ziua a zecea”. De ce?

Pentru că răscumpărarea și ispășirea sunt încheiate în 10.7, ajung la plinătate în 10.7 și Estera merge la Împărat în 10.7. Puteți citi acum scrisoarea de dragoste? Este Biblia Scrisoarea voastră de dragoste? Puteți citi printre rânduri? Nu contează ziua și luna, eu sunt aici, în 10.7. Aleluia! Eu mi-am găsit locul în 10.7. Dar voi? Eu am avut întâlnirea cu Împăratul în 10.7. Dar voi? Amin. Slăvit să fie Domnul.

„Împăratul a iubit pe Estera mai mult decât pe toate celelalte femei și ea a căpătat trecere și iubire înaintea lui mai mult decât toate celelalte fete. I-a pus cununa împărătească pe cap și a făcut-o împărăteasă în locul lui Vasti.”

În zilele de astăzi, noi vedem o femeie care crede că este împărăteasă și spune: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea!” (Apocalipsa 18.7). Dar ea nu știe că a fost detronată deja și că Dumnezeu a ales o altă

Împărăteasă pe care este pe punctul s-o descopere lumii întregi. Amin. Slăvit să fie Dumnezeu!

Când a intrat înăuntru, Estera a cerut numai lucrurile rânduite de Hegai și anume: parfumul, hainele pe care le purta, pantofii cu care s-a încălțat și și-a aranjat părul cum a spus el.

În predica „Etapa actuală a slujbei mele”, fratele Branham spune:

„Nădăjduiesc că El îmi va încorona slujba și mă va lăsa să iau hainele Cuvântului și să îmbrac Mireasa Sa.”

Fratele Branham a spus aceasta în anul 1962, înainte de descoperirea Peceților. Această predică a fost vorbită în luna septembrie, iar în decembrie a primit vedenia pentru Mesajul „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită”, în care a văzut desfășurarea evenimentelor care au dus la deschiderea Cuvântului, a Peceților.

Așa cum am spus deja, el a zis:

„Nădăjduiesc că El îmi va încorona slujba și mă va lăsa să iau hainele Cuvântului și să îmbrac Mireasa Sa în haina Cuvântului și pentru neprihănirea Sa.”

Cu ce altceva ne vom mai îmbrăca? Vom avea cumva o mânecă baptistă, o fustă pentecostală și ceva catolic? Nu va merge așa, pentru că slujba acestui Hegai a fost să dea haina, haina potrivită, haina duhovnicească, deoarece El vorbește din punct de vedere duhovnicesc; el ne-a dat haina potrivită ca să putem fi îmbrăcați în haina de nuntă pentru a-L întâlni pe Împărat. Nu există nici o altă cale în afară de acest Mesaj! Niciuna!

Voi spune aceasta tot timpul cât voi avea suflare de viață în trupul acesta: Nu există nici o altă cale de a-L întâlni și de a fi acceptat de Împărat, înafară de acest Mesaj care a fost slujba de pregătire, slujba din casa femeilor; el a fost adus de Hegai, care a fost în camera tainică și a știut cum s-o pregătească pe Estera pentru întâlnirea ei cu Împăratul. Aici totul este despre caracter. De ce? De ce numai Estera a luat ceea ce a rânduit Hegai, în timp ce celelalte femei nu au luat? De ce ele au luat și altceva? Pentru că ele nu aveau caracter. Erau frumoase, dar aceasta nu conta pentru că împăratul avusese deja frumusețe, iar acum nu mai voia frumusețe, ci voia un caracter.

Hristos nu caută o biserică mare sau o denomi-națiune; nu caută un sistem sau un program mare, nu, nu, noi nu le avem și nici nu le dorim, ci vrem numai ceea ce a rânduit Hegai Amin.

În predica „Alegerea unei mirese”, fratele Branham spune o poveste despre o vacă. Aș vrea ca surorile să nu se simtă jignite, pentru că el încerca doar să scoată în evidență ceva. Astfel, spune că într-o zi era cu un fermier care dorea să cumpere vaci de carne. Fermierul s-a apropiat de o vacă, s-a uitat la ea, a măsurat-o din priviri, i-a luat capul și a privit-o în ochi, după care s-a întors și a plecat. Mirat, fratele Branham l-a întrebat:

„Jeff, de ce te-ai uitat în ochii acelei vaci? Mie mi se pare în ordine.”

„Este posibil să fie în ordine, poate fi din rasa de carne de la cap la copite, dar dacă are privirea aceea sălbatică...”

Ce căuta fermierul? Un caracter.

El a continuat: „Nu va sta niciodată cuminte lângă mine, ci va fugi în jurul gardurilor și va face multe alte lucruri de felul acesta.”

În continuare, fratele Branham a spus:

„Cred că am învățat o lecție despre femei. Ai face bine s-o înveți și tu, frate, pentru că dacă îți vei alege o soție cu privirea aceea sălbatică, ea nu va fi niciodată o mamă, ci va dori să meargă să lucreze în biroul unui bărbat, va dori să facă lucrul cutare sau cutare, să fie capul casei și să facă tot ce dorește.” O asemenea casă nu va fi o casă creștină.

Așadar, el a spus: „Ați face bine să fiți atenți!”

Fratele Branham s-a folosit de acest exemplu pentru a ilustra tabloul lui Hristos și a Miresei Sale. El a luat un exemplu firesc, pe un bărbat care-și alege mireasa, și a ilustrat ceea ce se întâmplă între Hristos și Mireasă, felul cum Își alege Hristos, Mireasa, și El o alege prin cunoștința Sa mai dinainte.

Încă înainte de întemeierea lumii, El a avut întotdeauna în gândul Său acest timp de încercare. Este adevărat? Întotdeauna există acest timp de încercare, un timp în care trebuie să fim încercați.

Estera a trecut prin timpul ei de încercare cu Hegai și apropierea de împărat, dar trebuie să aibă timpul de încercare în care ea trebuie să se potrivească cerințelor Împăratului, iar atunci El va face ceva deosebit: **va striga numele ei.**

Când va striga împăratul numele Miresei? După ce ea va veni în prezența Sa și va corespunde tuturor cerințelor Sale.

După ce împăratul făcea alegerea, toate celelalte fecioare deveneau concubine. Vedeți? El are o singură Mireasă. Nu contează cât de bună este o biserică, nici cât este de mare sistemul, de îndată ce El Își alege Mireasa, toate celelalte vor fi puse deoparte. Amin. De ce? Pentru că una singură va da naștere Seminței Sale Împărătești.

Noi am vorbit despre răscumpărare și despre lucrarea marelui preot din vechime și am văzut cum marele preot mergea în Locul Preasfânt și stropia capacul ispășirii de șapte ori, cu sânge. El făcea aceasta pentru păcatele poporului. Ce ne spune aceasta? Că Isus a venit și a stropit cele șapte epoci ale Bisericii cu propriul Său Sânge. Vă amintiți aceasta?

În ziua ispășirii, marele preot se îmbrăca cu haine simple pentru că el avea haine împărătești, marele preot avea haine împărătești, avea o slavă, avea toate acele lucruri pe care le purta, dar în ziua ispășirii, el își dădea jos hainele acelea și se îmbrăca cu haine simple pentru ispășire.

Așa s-a întâmplat când Hristos a venit ca Miel, când El S-a arătat în trup de carne și a purtat Numele Isus.

Când lucrarea de ispășire era încheiată, marele preot își dădea jos hainele simple din in, le lăsa în Templu și apoi ieșea afară la popor. Când se întâmpla aceasta, poporul știa că ispășirea pentru păcatele lor a fost făcută și că toate păcatele le-au fost șterse.

Aceasta a făcut Isus Hristos pentru noi.

Apoi, am vorbit despre Leu și Miel. Acestea sunt două atribute ale lui Hristos, iar noi trebuie să le separăm și s-o vedem pe fiecare la locul ei. Corect?

Biblia spune:

„Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă

cartea și cele șapte peceti ale ei.” (Apocalipsa 5.5). Și Ioan spune mai departe:

„...am văzut stând în picioare un Miel care părea înjunghiat.”

Leul a biruit, dar când a privit Ioan, acolo stătea Mielul, pentru că Mielul și Leul sunt aceeași persoană: Hristos. Mielul este trupul de carne al lui Isus, iar Hristos este Logosul care a ieșit la început de la Dumnezeu.

Acum, după încheierea acestor șapte epoci ale Bisericii, această mare zi a ispășirii, această măreață lucrare a ispășirii este încheiată în cer, iar El își dă jos haina simplă de in, iar Mielul Isus rămâne în Templu. Am înțeles aceasta? Dar Cine iese afară? Cine vine? Leul din seminția lui Iuda, Împăratul. Care este scopul venirii Sale?

În predica „Intervalul dintre cele șapte epoci ale Bisericii și cele șapte Peceti”, fratele Branham spune:

„El a făcut lucrarea Sa de Răscumpărător înrudit. Știți că lucrarea Sa de Răscumpărător înrudit era să mărturisească înaintea bătrânilor. Vă amintiți că Boaz și-a dat jos încălțăminte? El a făcut toate acestea acum.”

Aici, fratele Branham vorbește despre „Interval”, despre Apocalipsa capitolul 5, când Mielul pășește în față și deschide Pecetele.

Fratele Branham spune că El a făcut lucrarea de Răscumpărător înrudit și arată că acest lucru este preumbrit prin Boaz, care este răscumpărătorul înrudit.

Întrebarea care se ridică acum este: Când s-a căsătorit Boaz cu Rut? Înaintea lucrării de răscumpărare, în timpul lucrării de răscumpărare sau după încheierea lucrării de răscumpărare? După încheierea lucrării de răscumpărare. După ce Boaz a făcut răscumpărarea pe deplin, după ce a plătit prețul, după ce a făcut tot ceea ce trebuia să facă, deci după toate acestea, el a venit, a luat-o pe Rut și s-a căsătorit cu ea.

Aici, fratele Branham spune:

„El a făcut toate acestea, iar acum vine să-și ia Mireasa; El vine acum ca Împărat.” Cine? Leul din seminția lui Iuda. Îngerul puternic din Apocalipsa 10, a venit jos și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Ce a strigat El?

Acum El nu vine ca Miel, acela este trupul Său cu care ne vom întâlni în văzduh, la răpire. Acum, El vine ca Leu, Împăratul! Acum vine ca Împărat și Își caută Împărăteasa.

„În această Carte este toată taina învelită în șapte Peceți. Șapte Peceți așteptându-L pe El să vină.”

În predica „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită”, scrie:

„Dicționarul Webster spune că „a descoperi” înseamnă „a face cunoscut”, „a face cunoscut îndeosebi în Adevărul divin”. Aceasta este însemnătatea descoperirii. Descoperirea este felul lui Hristos de a Se face cunoscut Bisericii Sale.”

Cum îți auzi numele chemat? Prin descoperirea tainelor. Care sunt tainele? Hristos.

Apoi, în Pecetea Întâi, spune:

„Într-o zi Se va ridica de pe tronul Tatălui Său și va ocupa propriul Său tron. El pășește în față pentru a-Și pretinde proprietatea. Cum o va pretinde?”

Amintiți-vă că El a făcut lucrarea de Răscumpărător înrudit. Mielul rămâne în Templu, iar Leul din seminția lui Iuda, plinătatea Duhului Sfânt vine jos, El fiind Împăratul care-Și caută Împărăteasa. El vine să-Și pretindă aleșii.

Cum îi pretinde? El are deja Cartea Răscumpărării în mâna Sa. Ce are în mână Îngerul acela puternic din Apocalipsa 10, când vine jos? O Carte deschisă. Acum vine Împăratul; El Își caută Împărăteasa, vine după aleșii Săi.

Cum îi va chema? El are deja Cartea Răscumpărării în mâna Sa. Cum Își va găsi Împărăteasa? El are deja Cartea Răscumpărării în mâna Sa. Înțelegeți?

Când a coborât acel Înger puternic din cer, Ioan a văzut că avea în mână o Carte deschisă. Ioan nu știa ce să facă, dar mesagerul care era lângă el, i-a zis: *„Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă în picioare pe mare și pe pământ!”* (v.8).

Ioan a avut acolo o descoperire pentru că profetul lui Dumnezeu, fratele Branham, spune că numele lui era în Carte. De ce a strigat Ioan când Mielul a mers și a luat Cartea? De ce a strigat el și toți cei din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și L-au lăudat pe Dumnezeu?

Pentru că a primit descoperirea că aceea era Cartea Răscumpărării și că numele lui era trecut în ea. Fratele Branham spune că probabil Ioan s-a uitat în Carte și și-a văzut numele acolo, dar el nu a putut face aceasta deoarece Cartea era pecetluită, iar Pecețile erau încă ascunse, ele urmând să fie deschise numai în capitolul șase din Apocalipsa. Dar când s-a uitat la Carte, Ceva din el i-a spus: „Numele meu este în Cartea aceea. Aceea este răscumpărarea mea, de aceea fac parte din Carte.”

Ioan a primit descoperirea cu privire la locul de care aparținea. Vedeți? Un Înger puternic a venit jos cu Cărticica în mână, iar un glas i-a spus să meargă și să ia Cartea. Ioan nu a implorat să primească acea Carte. De ce? Pentru că numele lui era scris în Ea, iar dacă numele lui era acolo, înseamnă că acea Carte era a lui, îi aparținea. Astfel, s-a dus la Înger și i-a cerut Cartea, iar El i-a dat-o.

Caleb a văzut un munte care i-a plăcut și l-a dorit. El a mers, a iscodit țara și a găsit un loc bun. Cele mai bune bucăți de pământ erau luate deja. Întotdeauna este așa. Caleb a văzut o bucată de pământ care i-a plăcut, dar aceea era ocupată de uriași. El s-a dus și a iscodit țara împreună cu Iosua și alte zece iscoade și i-a văzut acolo pe fiii lui Anac. Ceilalți zece au înmuiat inima poporului spunând că nu pot lua țara, dar Iosua și Caleb au spus: „Noi suntem mai mult decât biruitori din pricina Cuvântului.” Pe ce stăteau ei? Iosua și Caleb nu s-au uitat la mușchii lor, nici la lungimea săbiei lor, ci au privit la făgăduință: „El ne-a spus deja că suntem mai mult decât biruitori.” Aceasta nu avea nimic a face cu Iosua sau cu Caleb, ci cu Dumnezeu.

Aceasta este ceea ce a uitat lumea: că El caută o Împărătească care să fie pe placul Său. Lumea și-a pierdut mințile și caută un dumnezeu care să fie pe placul ei: „un dumnezeu după placul meu, un dumnezeu care să iubească ce iubesc eu și ale cărui dorințe să se potrivească cu ale mele.”

Cu alte cuvinte, avem o femeie care încearcă să meargă, să ia un bărbat și să-i spună: „Dă-mi numele tău.” Dar nu aceasta este calea, El nu caută o asemenea împărăteasă. Cartea Esterei nu spune nici măcar o dată că Estera ar fi căutat să facă ceea ce voia sau ceea ce îi plăcea ei. De ce nu scrie nimic despre aceasta? Ce era important, ce voia ea sau ce voia împăratul?

Dar noi am sucit toate lucrurile și acum nu se mai vorbește despre ceea ce este pe placul Împăratului, ci se vorbește doar despre ce vreau eu!

„O, cu siguranță, El mă va accepta așa cum sunt!” O, nu! Vă înșelați! De ce?

Pentru că trebuie să fii pe placul Lui. Tu trebuie să fii pe placul Lui, nu El trebuie să fie pe placul nostru. Vedeti? Nu noi L-am ales pe el, ci El ne-a ales pe noi. Arătați-mi un singur tablou din Scriptură care arată ceva diferit de aceasta.

Cele zece iscoade au făcut ca totul să fie degeaba, iar Caleb a trebuit să aștepte încă patruzeci de ani. Dar Moise i-a spus: „Poți avea acea bucată de pământ. Muntele acela mare pe care l-ai văzut, cu cetățile și roadele lor, îți aparține!”

Astfel, când au ajuns în țară, Caleb s-a dus la Iosua care este un simbol al Duhului Sfânt, pentru că Duhul Sfânt a așezat poporul în țară, așa cum și noi suntem așezați în Cuvânt, iar Duhul Sfânt ne arată care este locul nostru.

El s-a dus la Duhul Sfânt, dar vă rog să vă amintiți că acest bărbat, Caleb, era dintre neamuri. Numele lui înseamnă „câine”, dar era un iudeu prozelit, iar după mai multe generații a fost altoit la seminția lui Iuda.

Știți unde suntem noi, neamurile care a fost numite „câini” de către evrei? În care seminție am fost altoiți? În seminția lui Iuda. De ce? Pentru că Isus Hristos venea din Iuda, iar prin căsătoria cu Hristos, noi am fost altoiți în seminția lui Iuda.

Care este povestea lui Caleb? Este despre el? Nu, este despre noi. Este din nou povestea răscumpărării, pentru că neamurile (câinii), au fost altoite la seminția lui Iuda.

Oh, mie nu-mi pasă cum sunt numit de oameni! Mă pot numi hulitor, eretic, rătăcit sau cum vor ei, fiindcă știu ce mi-a făgăduit El în acea Țară.

Celelalte iscoade au putut spune: „Caleb, tu nici măcar nu ești un evreu adevărat!”, dar lui Caleb nu i-a pasat de aceasta. El a avut descoperirea, în timp ce ceilalți au eșuat.

Așadar, Caleb s-a dus la Iosua, Duhul Sfânt, dar nu i-a spus: „Te rog să-mi dai dacă se poate... Dacă binevoiești și este posibil, te rog să-mi dai ceea ce-mi doresc.” El nu a făcut aceasta, pentru că acel lucru îi fusese făgăduit deja de către profet. Moise îi spusese deja că este al lui, ceea ce înseamnă că nu îi aparținea lui Iosua sau altei seminții, ci îi aparținea lui. Era făgăduința dată lui în Cuvânt, era făgăduința dată de către profet, așa că s-a dus la Iosua și i-a spus: „Dă-mi muntele acesta!” Nu era prea manierat, nu-i așa? Nu a spus nici „te rog”, nici „mulțumesc”. De ce? Pentru că era muntele lui. El știa că era al lui, îi fusese descoperit că era al

lui, așa că pretindea doar ceea ce-i aparținea deja.

Astfel, când Îngerul acela puternic a coborât cu Cartea Răscumpărării, Ioan știa deja că-i aparține. Și ce a făcut? S-a dus la Înger și i-a zis: „Dă-mi Cartea”. Și Îngerul i-a spus:

„Ia-o și mănânc-o; ea îți va amări pântecul, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.”
(v. 9).

Ce s-ar fi întâmplat dacă Ioan ar fi luat Cartea dar ar fi avut comentarii cu privire la partea amară? Dacă ar fi spus: „Voi lua numai o mostră? Voi aștepta douăzeci și patru de ore să văd ce se va întâmpla.”? De ce vin oamenii la Mesaj, iar după aceea dau înapoi? De ce stau puțin aici, iar după aceea sar de pe corabie zicând: „Vreau să văd ce se întâmplă, cât este de rău. Vreau să văd cât îmi este de amar pântecul. Oh, este amar: prigoană, respingere, răceală și respingere din partea familiei și alte lucruri.”

Noi sărim de pe corabie din cauză că ne este pântecul amar, dar Ioan nu s-a grăbit să fugă, ci a mâncat toată cărticica. Porunca nu este doar să gustăm puțin din ea pentru a vedea ce gust are, ci trebuie s-o mâncăm toată. Mâncați toate lucrurile grele, lucrurile pe care nu le înțelegem, lucrurile care par contradictorii, lucrurile care uluiesc mintea, totul. Pântecul vostru va fi amar, dar aceasta este în ordine pentru că Pavel i-a spus lui Timotei:

„Nu bea numai apă, ci ia și puțin vin pentru binele stomacului tău.”

Fratele Branham ne-a învățat că vinul este bucuria descoperirii. Dorești un leac pentru amărăciunea din pântecul tău? Trebuie să iei o doză de stimul al descoperirii. Lasă-L pe Dumnezeu să-ți deschidă ochii cu privire la Cuvânt și la poziția ta în acest Cuvânt și atunci nu va mai conta amărăciunea, pentru că vei avea vinul, vei avea descoperirea cu privire la Biblie.

Referitor la această bucurie a descoperirii, tot fratele Branham a spus:

„Ați văzut vreodată un om beat? El este fericit. Poate că oamenii se amuză pe seama lui și poate că el cade jos, dar cu toate acestea continuă să cânte pentru că are stimulul vinului. La fel este duhovnicește: dacă bem din vinul descoperirii, nu contează dacă suntem prinși, răniți, respinși, dacă se dă cu pietre în noi, dacă suntem batjocoriți, noi suntem fericiți și continuăm să mergem înainte cântând.

Oh, ei pot arunca cu pietre în mine, fiindcă sunt atât de îmbătat de Cuvântul Domnului, atât de însuflețit de descoperirea a ceea ce sunt în Hristos, încât pot cânta „Aleluia, pot cânta!” Dacă aruncați cu o piatră în mine și-mi spuneți: „Ereticule, tu nu știi nimic despre Biblie!”, eu voi spune: „O, zi fericită!” Aleluia!

Există un leac pentru amărăciunea din pântecul nostru, iar acesta este vinul descoperirii care vine de la Tatăl. Amin.”

El a venit cu o Carte deschisă. Cine este El? Împăratul care Își caută Împărăteasa. Sunteți voi Împărăteasa care se va uni cu Împăratul? Atunci luați Cartea și mâncați-o! Această Carte este numai pentru Mireasă, iar fratele Branham a spus:

„Aceste taine vor fi descoperite numai Miresei Sale.” Este scrisoarea Lui de dragoste, este Stimulul, imboldul, bucuria descoperirii.

Înainte de a încheia, vreau să citez ceea ce a spus fratele Branham în predica „Dumnezeu nu-Și schimbă Cuvântul”:

„Voi nu-L puteți judeca pe Dumnezeu prin prosperitate pentru că și lumea prosperă. Și Balaam a prosperat, dar să-L judeci pe Dumnezeu prin Cuvântul Său, fiindcă El Își ține Cuvântul și-L dovedește ca fiind Adevărul.

Așadar, ține minte cât trăiești, prietene, că Dumnezeu nu Se schimbă, deși El binecuvântează. El nu-Și schimbă Planul sau Cuvântul Său pentru tine. Nicidecum, prietene, ci tu trebuie să te schimbi.”

Estera nu era acolo ca să-l facă pe împărat să se schimbe pentru ea. Ea nu a fost în camera femeilor pentru curățire și sfințire, nu a fost sub observația și călăuzirea lui Hegai, ca să schimbe gândirea împăratului. Ea a fost sub tutela lui Hegai ca să poată fi schimbată, astfel încât să se potrivească întocmai cu dorința împăratului.

Acest profet al lui Dumnezeu a venit ca să pregătească Mireasa pentru Răpire, este adevărat? El a venit s-o îmbrace în haina de Nuntă; a venit să-i aducă Cuvântul pentru sfințire și i-a adus toate lucrurile. De ce? Pentru că a venit aici ca să ne schimbe și să ne facă în totul conform dorinței Sale. Amin.

Lumea a pierdut viziunea referitoare la aceste lucruri prin faptul că a încetat să se mai închine lui Dumnezeu și s-a slăvit pe sine însăși.

„Tu trebuie să te schimbi deoarece nu poți face Cuvântul lui Dumnezeu să se

potrivească cu experiența ta, ci trebuie să faci experiența ta să se potrivească cu Cuvântul Său. Vedeți? Voi spuneți: „Eu sunt un om bun, iar Dumnezeu face aceasta și cealaltă!”, dar țineți Cuvântul Său?”

Aceasta a fost cheia biruinței pentru Estera. Acesta era caracterul pe care îl căuta împăratul.

El vine cu o Carte în mâna Sa. Ce vei face în legătură cu aceasta?

El a venit cu descoperirea celor șapte Pечеți, care deschis Cuvântul și ne-a arătat că toată taina Răscumpărării este încheiată și disponibilă. El nu ne arată ce face în timp ce lucrurile sunt în desfășurare, ci ne arată numai după ce termină totul.

Când ne-a arătat că a plătit prețul răscumpărării, în timp ce a făcut aceasta sau după ce totul a fost terminat? Dar ispășirea? Ne-a arătat-o în timp ce a făcut-o sau după ce a terminat-o? El a venit jos să deschidă cele șapte Pечеți după ce a făcut aceasta.

Aș vrea să vă întrebați fiecare în parte: Ce înseamnă aceasta pentru mine? Când vine El să-i cheme pe aleșii Săi? Cum îi va chema? El vine cu Cartea Răscumpărării în mâna Sa. Aceasta înseamnă că dacă sunt alesul Său răscumpărat, Cartea aceasta a Răscumpărării va însemna ceva pentru mine? Amin! Înseamnă că dacă sunt Împărăteasă, nu mă voi opri numai la: „Isus Hristos mă iubește. El iubește pe toată lumea și toți vom merge în ceruri.” Nu! Nu acesta este Mesajul care cheamă Mireasa, ci este mai mult decât atât.

De ce sunteți aici? Doar pentru că vin aici prietenii voștri, părinții voștri, soția sau soțul vostru? Veniți doar pentru că nu vreți să fie despărțită familia voastră? Veniți pentru că ați găsit niște oameni drăguți și o clădire frumoasă? Dacă sunteți aici numai din cauza aceasta, atunci acest Mesaj nu este pentru voi!

Dacă acea Carte a Vieții nu înseamnă pentru voi mai mult decât viața însăși, nu este pentru voi. Dacă nu sunteți dispuși să mergeți la acel Înger puternic și să-l spuneți: „Da-mi Cartea mea, dă-mi Muntele meu!” nu sunteți vrednici s-o primiți!”

Știați că atunci când Caleb a cerut muntele acela, el a știut ce era pe el? Erau uriașii. El a știut că pântecul lui va fi amar, dar nu i-a păsat de luptă, de respingere, de necazurile pe care le va avea, ci îi păsa doar de moștenirea sa.

Dacă vouă vă pasă mai mult de altceva decât de moștenirea voastră în Cuvântul

lui Dumnezeu sau de poziția voastră în Hristos, atunci nu este pentru voi. Dar dacă această Carte deschisă vă încântă sufletele, dacă Cuvântul lui Hegai vă pregătește pentru a-L întâlni pe Împărat, dacă sunteți dispuși să mâncați toată Cărticica, atunci este pentru voi. Dacă vă bucurați de ceea ce citiți și este dulce ca mierea în gura voastră, atunci este pentru voi. Dacă amărăciunea se regăsește în pântecele vostru și strigați după stimulul descoperirii, este pentru voi.

Atunci sunteți cei răscumparați, sunteți cei pentru care a deschis El Cartea, sunteți motivul pentru care a venit jos și a deschis Cartea, sunteți motivul pentru care a fost trimis Hegai aici.

Care este dovada? Vorbirea în limbi? Nu, nu aceasta este dovada. Vindecarea divină? Nu. Dar atunci care este dovada? Faptul că îmi văd numele în Carte. Eu văd aceasta prin descoperire, nu pentru că mi-a spus mama sau altcineva; o văd prin faptul că El mi-a strigat numele. Când am auzit aceasta, am știut că sunt eu. Nu o pot explica, dar știu că sunt eu.

Estera nu a știut toate motivele pentru care a fost aleasă de împărat. Tot ce a știut a fost că și-a auzit numele, iar când s-a întâmplat aceasta, toată viața ei s-a schimbat.

V-ați auzit numele? Lăsați ca totul să se schimbe în viața voastră. Amin.

- Amin -